Romanţă de toamnă

De-aş fi-n a tinereţii floare.
Când toate zilele sunt bune.
Pe când din inima cu soare
În veci lumina nu apune.
Multe-aş avea în taină-a-ţi spune
Ca să devii tu gânditoare.
De-aş fi ce-am fost pe lume-odată.
Privind în faţă viitorul.
Când mă-ndrăgeam de orice fată
Ce-mi părea soră cu amorul.
Aş deştepta în tine dorul
Cu-a mea cântare înfocată.
Dar nu-s în floarea tinereţii.
Şi nu-ndrăznesc nimic a-ţi zice!
Mergi dar, copilă, -n calea vieţii
Întâmpinând zâmbiri amice.
Eu te-oi privi oftând, ferice.
Răpit de farmecul frumuseţii.
Şi însă de-ai vrea să ai parte…
Dar ce zic? Timpul ne disparte.
Tu eşti sosind, eu în plecare.
A ziorilor vie lucire
Nu poate, ah! avea-ntâlnire
Cu-apusul palid ce dispare!